

Peter Alfred Ziegler

2 november 1928 - 19 juli 2013

Peter Ziegler, geboren op 2 november 1928 in het Zwitserse Winterthur, is op 19 juli 2013 overleden in Binningen (Basel), eveneens in Zwitserland. Hij heeft een groot deel van zijn professionele carrière doorgebracht in Nederland. Na een verblijf van twaalf jaar als exploratiegeoloog bij Shell Canada, kreeg hij in 1970 bij Shell International in Den Haag een centrale rol in Shells exploratieactiviteiten, eerst in Noordwest-Europa, onder meer het Noordzeegebied, en later wereldwijd.

Het werk van Ziegler omvatte het coördineren van onderzoek tussen de vele werkmaatschappijen, en ook het Koninklijke/Shell Exploratie en Productie Laboratorium (KSEPL), alsmede het contact met Esso en andere partners. Ook evalueerde hij in de jaren zeventig de vele voorstellen van exploratieboringen en schroomde niet om zelf – later veelal succesvolle – projecten in te brengen. Bovendien was Peter een waardevolle vraagbaak voor de betreffende geologische afdelingen. Niet in de laatste plaats gaf hij essentiële aanbevelingen tot het verkrijgen van concessies. Daarbij was hij een enthousiast en exceptioneel hard werkend geoloog met een onwaarschijnlijke gave om vele, meest uiteenlopende gegevens samen te vatten. In deze periode bundelde hij zijn immense kennis van de mondiale geologie en zijn vernieuwende inzichten in de samenhang van de evolutie van sedimentaire bekkens en continentale marges in de context van plaattektonische processen in een serie monumentale geologische atlanten en publicaties die tot op de dag van vandaag de standaardwerken zijn op dit gebied.

Peter Ziegler, in 1955 op 26-jarige leeftijd in Zürich gepromoveerd bij de vermaarde Alpiene geoloog Rudolf Trumphy en diens eerste promovendus, kan met recht de vader van het moderne sedimentaire bekkenonderzoek genoemd worden.

Met zijn rijke ervaring, gebaseerd op zijn prominente rol in de wereldwijde exploratie van Shell, vervulde Peter ook een unieke brugfunctie naar het academische onderzoek en onderwijs. Nationaal vond dit erkenning door onder meer zijn verkiezing als lid van de Sectie Aardwetenschappen van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen (KNAW) in 1984, de toekenning van de Van Waterschoot van der Gracht penning van het Koninklijk Nederlands Geologisch en Mijnbouwkundig Genootschap in 1987, en zijn

eredoctoraat aan de Technische Universiteit Delft in 2001. Ook internationaal is hij een van de meest onderscheiden aardwetenschappers van onze tijd. Peter was lid van de Europese Academie van Wetenschappen en de Poolse Academie van Wetenschappen. Hij ontving talloze prestigieuze medailles, waaronder de William Smith medaille van de Geological Society of London, de Stephan Mueller medaille van de European Geophysical Society en de Leopold von Buch medaille van het Deutsche Geologische Gesellschaft en een eredoctoraat van de universiteit van Moskou.

In de integratie van observaties en modelstudies heeft Peter Ziegler een zeer stimulerende en essentiële rol gespeeld, waarbij hij ook na zijn pensionering in 1988 bij Shell middels een bijzonder hoogleraarschap in Basel onversaagd doorging met het bevorderen van nieuwe onderzoeksprogramma's op het gebied van sedimentaire bekkens en continentale topografie.

Peter heeft zijn kennis altijd belangeloos gedeeld met hele generaties van onderzoekers. Tijdens zijn regelmatige bezoeken aan Nederland na 1988 hebben velen daar immens baat bij gehad. Peter was een sterk voorstander van onderzoekscholen en heeft vele cursussen gegeven aan promovendi die in Nederlandse onderzoeksgroepen aan lithosfeerdynamica en sedimentaire bekkens werkten. Menig promovendus herinnert zich nog de sessies met Peter en zijn kritisch-constructieve benadering van hun werk.

De onderzoeksgemeenschap in de vaste aarde, met name in Europa, heeft bijzonder veel aan Peter te danken. Dat geldt zeker voor de Nederlandse onderzoekers op dit terrein. Peter heeft met zijn actieve en invloedrijke inbreng in talloze belangrijke commissies van NWO en de KNAW een belangrijk stempel gedrukt op veel van de ontwikkelingen die aan de basis hebben gestaan van belangrijke initiatieven zoals de toponderzoeksschool Netherlands Research Centre of Integrated Solid Earth Sciences (ISES) en het Europese TOPO-EUROPE onderzoeksprogramma. Daarnaast heeft hij als persoonlijk mentor en inspirator voor velen een betekenis gehad die uniek genoemd kan worden.

Het is met emotie, diep respect en dankbaarheid dat wij aan deze wetenschappelijke reus en nobel mens terug denken. Onze gedachten zijn bij zijn vrouw Yvonne, die hem zo nabij stond en hem zo dierbaar was.